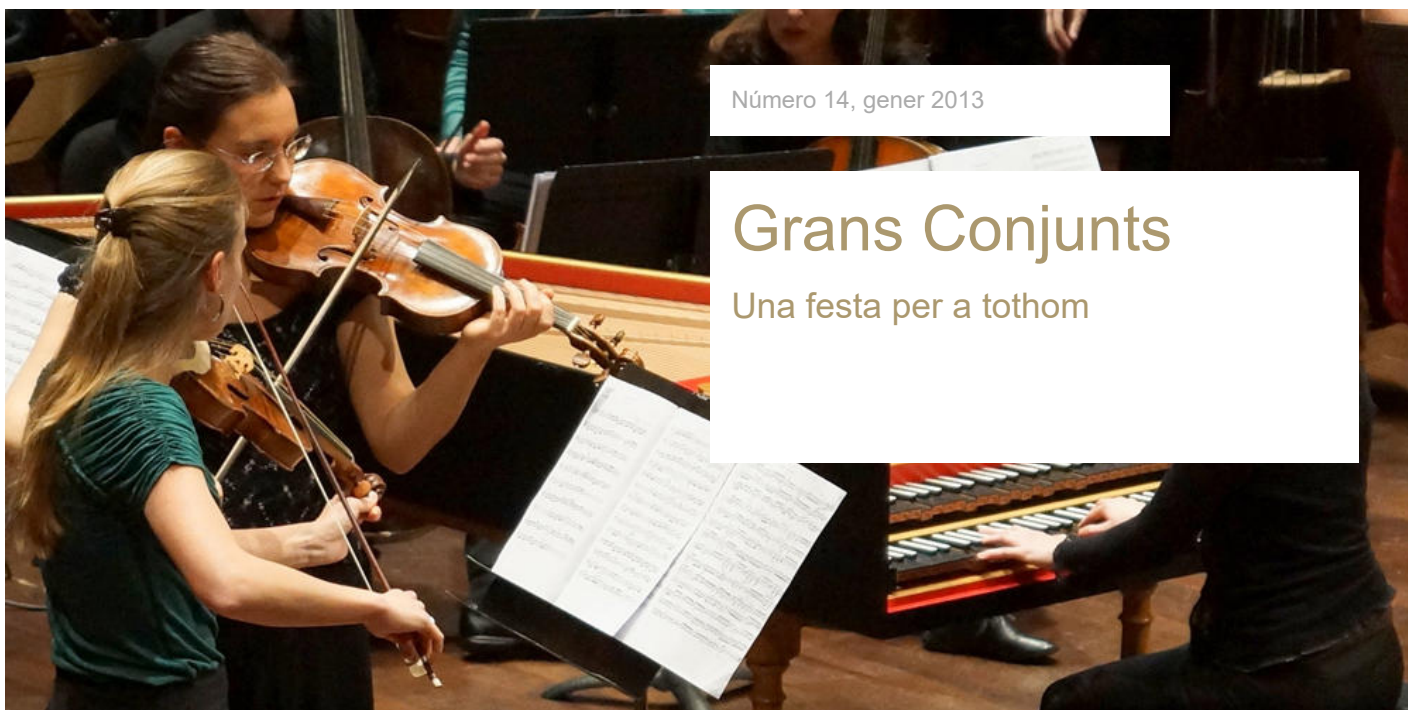

Número 14, gener 2013

Grans Conjunts

Una festa per a tothom

Article

Entra

O Laura per voi!

Maria del Mar Poyatos

Petrarca, Liszt i la ideologia romàntica

Gran concert per als Grans Conjunts

Entra

Gran concert per als Grans Conjunts

Ester Castelló

La banda simfònica de l'Esmuc

Aplaudiments a l'assaig

Entra

Aplaudiments a l'assaig

Irene Valle

Trobada entre Joan Guinjoan i Miquel Bernat

L'entrevista

Entra

Marta Casals

Redacció

Vetllant pel mestre Pau Casals

Destacats

- A dues veus
- La música té la paraula
- L'entrevista
- Article

- La JAM torna a l'Esmuc

Subscriu-te a la nostra revista

Rebràs per correu electrònic les novetats de L'ESMUC digital i podràs afegir comentaris als articles

Veure tots els números de L'ESMUC digital

Recull de tots els continguts publicats

Grans Conjunts

Una festa per a tothom

Emilio Moreno
Cap del Departament de
Música Antiga de l'Esmuc

Posa't en contacte

Editorial

Altres publicacions

0

Recordo amb nostàlgia els meus anys d'estudiant a la Musikakademie de Basilea. Després d'estudiar en un conservatori franquista, tan rígid, solemne i estàtic com les pedres granfiques del Teatro Real madrileny que aleshores n'era la seu, vaig aterrar en un centre "modern", on per al músic pràctic prevalia la praxi sense descuidar la teoria, i on la fantasia s'imposava per damunt de la rutina. Era un centre com tants d'altres europeus, en què, des dels primers dies, la frenètica activitat escolàstica estava fortament orientada cap a la pràctica de la música de conjunt en les més diverses combinacions. Aquesta activitat culminava cada final de semestre en un o dos grans projectes que ens implicaven a tots els estudiants i en els quals, de la mà de prestigiosos professors propis o convidats, assaboríem allò que només havíem tingut ocasió de conèixer a través de gravacions o dels concerts als quals assistíem sempre des del galliner.

Eren oportunitats úniques per experimentar el que després esdevindria activitat professional de cadascú de nosaltres i que, de moment, només eren somnis que més tard es podrien (o no) complir: els grans repertoris, un territori que nosaltres, en la nostra inexperiència, encara havíem de descobrir; òperes i oratoris, però també obres d'envergadures inusuals, formacions infreqüents i difícils; peces i repertoris gens quotidians, estrenes, encàrrecs, recuperacions patrimonials que fins i tot més endavant en la vida professional podrien sortir-se de la rutina. Aquests eren llavors els nostres Grans Conjunts; un esdeveniment que molt més tard, ja com a professor, vaig retrobar i tornar a gaudir a l'Esmuc, de vegades amb una sana enveja vers els estudiants que tenen l'oportunitat de participar-hi.

Des dels seus inicis, ara fa deu anys, els Grans Conjunts de tots els departaments de l'Esmuc han estat una eina bàsica per donar als estudiants l'oportunitat d'accedir a repertoris, formacions i grans especialistes que s'encarreguen de dirigir-los o de coordinar-los; per experimentar en la pròpia pell el seu futur professional i confrontar-lo amb la rutina acadèmica. La riquesa de possibilitats de la nostra escola i la seva evident generositat quant a oferta d'estils i repertoris de tots els departaments es fa palesa al final de cada quadrimestre en els nostres Grans Conjunts. Estic convençut que, com sempre, tornaran a ser una festa per a tothom: per als participants i per al públic, intern i extern, que d'aquesta manera podrà corroborar l'enorme treball i el potencial de l'Esmuc en el marc del concert "normal" i festiu, aliè a la pura rigidesa acadèmica.

Comentaris (0)

+ Afegir un comentari

Contingut Actual

Número 14, gener 2013

Destacats

- A dues veus
- La música té la paraula
- L'entrevista
- Article

- La JAM torna a l'Esmuc

- La música té la paraula

Contingut Anterior

- Número 13, desembre 2012
- Número 12, novembre 2012
- Número 11, octubre 2012
- Número 10, juliol-setembre 2012
- Número 9, juny 2012

Números anteriors

- **Número 81, gener 2020**
Número 81, gener 2020
- **Número 80, octubre 2019**
Número 80, octubre 2019
- **Número 79, juliol-setembre 2019**
Número 79, juliol-setembre 2019
- **Número 78, juny 2019**
Número 78, juny 2019

Els màsters en interpretació

Una nova estrena de l'Escola

Els nous màsters en interpretació que s'han començat a impartir el gener de 2013, en les vessants de Música Antiga i Música Clàssica i Contemporània, són una excel·lent opció per als graduats i professionals que volen especialitzar-se en la interpretació musical al més alt nivell. En tractar-se del primer cop que l'Escola ofereix aquests programes, ens hem adreçat a dues estudiants, una intèrpret de guitarra clàssica i una altra de violí barroc, perquè ens expliquin les seves impressions.

A dues veus

Altres publicacions

0

Alicia Grillo

Guitarista. Estudiant del Màster d'estudis avançats en Interpretació

Amparo Camps Contreras

Estudiant de violí barroc del Màster d'Interpretació de la Música Antiga

Separarte de amistades que se han forjado durante unos años muy importantes en tu vida como persona y como músico, dejar atrás el que has hecho tu sitio durante años, abandonar una ciudad en la que vives a gusto y un largo etcétera, hacen que plantarte sola con tu instrumento y una maleta en una gran ciudad, nueva y desconocida, no sea del todo una idea apetecible, al menos para mí.

Hace falta tener objetivos muy claros y muchas ganas de conseguirlos para tomar una decisión como ésta. Siempre me ha encantado tocar y nunca me han pesado las horas de estudio. Durante mis años en el conservatorio participé en todos los cursos de perfeccionamiento y masterclasses en las que tuve oportunidad y es esta misma inquietud por aprender más de todo y de todos la que me ha llevado a comenzar otra nueva etapa de aprendizaje, pero sobre todo, las ganas de seguir tocando.

Mi primera impresión es que, efectivamente, he venido al sitio correcto. Los profesores son realmente competentes y me considero afortunada por poder cruzarme con ellos en este momento de mi formación. En cuanto al temario de las asignaturas, por lo poquito que hemos podido ver hasta ahora y al menos en nuestra especialidad, se adapta perfectamente a nuestros intereses y preocupaciones. Además, y esto es algo que para mí es muy importante, estoy rodeada de compañeros que vienen con las mismas ganas que yo de seguir tocando, lo cual propicia un ambiente de estudio agradable.

Lo que más me ha llamado la atención del centro es la biblioteca, de la cual destacaría su servicio de préstamo.

Si hay algo que tal vez podría haber sido mejor, bajo mi punto de vista, es la falta de información o de planificación previa que hemos tenido, y que en cierta manera es comprensible, ya que somos la primera generación de este máster. De todas maneras, estoy segura de que nuestra estancia aquí compensará con creces los desajustes del principio del proyecto.

En definitiva, estoy muy contenta con la decisión que tomé eligiendo hacer este máster, así que solo me queda enfrentar esta nueva etapa con mucha ilusión y aprovechando al máximo el tiempo que esté por aquí, que será irrepitible y me marcará de por vida personal y musicalmente.

Comentaris (0)

+ Afegir un comentari

Contingut Actual

Número 14, gener 2013

Destacats

- A dues veus
- La música té la paraula
- L'entrevista
- Article

- La JAM torna a l'Esmuc

- La música té la paraula

Contingut Anterior

Números anteriors

- **Número 81, gener 2020**
Número 81, gener 2020
- **Número 80, octubre 2019**
Número 80, octubre 2019
- **Número 79, juliol-setembre 2019**
Número 79, juliol-setembre 2019
- **Número 78, juny 2019**
Número 78, juny 2019
- **Número 77, maig 2019**
Número 77, maig 2019

Veure tots els números de L'ESMUC digital

Els màsters en interpretació

Una nova estrena de l'Escola

Els nous màsters en interpretació que s'han començat a impartir el gener de 2013, en les vessants de Música Antiga i Música Clàssica i Contemporània, són una excel·lent opció per als graduats i professionals que volen especialitzar-se en la interpretació musical al més alt nivell. En tractar-se del primer cop que l'Escola ofereix aquests programes, ens hem adreçat a dues estudiants, una intèrpret de guitarra clàssica i una altra de violí barroc, perquè ens expliquin les seves impressions.

A dues veus

Altres publicacions

0

Alicia Grillo

Guitarista. Estudiant del Màster d'estudis avançats en Interpretació

Amparo Camps Contreras

Estudiant de violí barroc del Màster d'Interpretació de la Música Antiga

Després d'acabar els meus estudis superiors de violí modern i de continuar formant-me al estranger, vaig descobrir una passió que tenia oculta, i que em despertà de forma súbita en un curs que vaig fer mentre era membre de la JONC, amb el mestre Lorenzo Coppola. Vàrem interpretar el *Quintet per a clarinet* de Mozart amb criteris antics i a partir d'eixe moment vaig decidir que volia aprofundir en el món de la música antiga. Mentre estava a Brussel·les no hi havia problema, l'"univers" de la música antiga estava perfectament establert en la cultura musical del país, i en tots els conservatoris d'allà podies formar-te. El problema va sorgir al decidir tornar a València. Les opcions que tenia ací de continuar amb la formació de la interpretació de violí barroc eren prou escasses i les que existien no em facilitaven l'opció d'estudiar alguna cosa que no fóra grau.

Va ser en este procés de recerca quan vaig trobar l'Esmuc. Havia passat una llarga temporada a la JONC i coneixia la qualitat dels músics que sortien d'este conservatori. El fet que ací estiguera el mestre que m'havia despertat la passió per la música antiga va ser un factor pràcticament decisiu per decidir-me, però sobretot, hi ha un motiu que jo considere primordial, i és que en l'Esmuc s'oferta, per primera vegada, una ensenyança al mateix nivell que la resta d'Europa, oferint un Màster de qualitat, amb un cos docent fantàstic, comparable al dels més prestigiosos conservatoris i amb la comoditat de trobar-lo relativament (en el meu cas) "prop de casa".

Una vegada vaig començar el Màster, vaig assabentar-me que totes les expectatives (o al menys quasi totes) havien estat cobertes. Que les coses que poden anar menys bé –que anem a ser sincers, n'hi ha–, s'intenten solucionar, i que qualsevol dubte o suggeriment s'escolta i es contesta de manera quasi immediata.

Si tinguera que canviar alguna cosa, i no parle del conservatori en sí, sinó només del Màster, seria la poca disponibilitat que tenim els alumnes que venim de fora (sense oblidar que venim de fora perquè el curs es va ofertar per als caps de setmana) per participar en cap projecte de l'escola. Falten ofertes, baix el meu punt de vista, per muntar coses en cap de setmana per la gent que treballem fora.

De totes formes, poder sentir tant sovint el Teatre Instrumental, tants grups de cambra, tota eixa oferta que sorgeix els caps de setmana, ja siga de música antiga, com de jazz o música moderna, fa que la estància dins l'escola siga tot un privilegi.

Comentaris (0)

+ Afegir un comentari

Contingut Actual

Número 14, gener 2013

Destacats

- A dues veus
- La música té la paraula
- L'entrevista
- Article

- La JAM torna a l'Esmuc

- La música té la paraula

Contingut Anterior

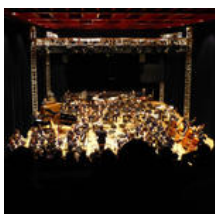
Números anteriors

- Número 81, gener 2020
Número 81, gener 2020
- Número 80, octubre 2019
Número 80, octubre 2019
- Número 79, juliol-setembre 2019
Número 79, juliol-setembre 2019
- Número 78, juny 2019
Número 78, juny 2019
- Número 77, maig 2019
Número 77, maig 2019

Veure tots els números de L'ESMUC digital

Gent Esmuc

Gent Esmuc és una secció de la revista pensada per mostrar la vitalitat musical de professors, estudiants i altres membres de la comunitat educativa de l'Escola. Sempre que hi apareguin ressenyes de discos, llibres, partitures o altres publicacions, les trobareu disponibles a la Biblioteca de l'Esmuc.

Gran concert per als Grans Conjunts

La banda simfònica de l'Esmuc

Aplaudiments a l'assaig

Trobada entre Joan Guinjoan i Miquel Bernat

La JAM torna a l'Esmuc

L'Escola acollirà el projecte Formació JAM i les VI Jornades de musicologia

El nostre Tuba Christmas

Una aportació solidària a la campanya benèfica de la Fundació Arrels i l'Hotel Hilton

Jazz benèfic al Hilton

L'Esmuc participa a la campanya solidària organitzada per Hilton Barcelona

Qualitat musical i nadons

Estudiants de l'Esmuc a la producció catalana dels *Concertos para Bebés* de Paulo Lameiro

Contingut Actual

Número 14, gener 2013

Destacats

- A dues veus
- La música té la paraula
- L'entrevista
- Article

- La JAM torna a l'Esmuc

- La música té la paraula

Contingut Anterior

- Número 13, desembre 2012
- Número 12, novembre 2012
- Número 11, octubre 2012
- Número 10, juliol-setembre 2012
- Número 9, juny 2012

Números anteriors

- **Número 81, gener 2020**
Número 81, gener 2020
- **Número 80, octubre 2019**
Número 80, octubre 2019
- **Número 79, juliol-setembre 2019**
Número 79, juliol-setembre 2019
- **Número 78, juny 2019**
Número 78, juny 2019

La nova generació folk

Stukat del bolet treu el seu primer disc

- Número 77, maig 2019
Número 77, maig 2019

**Veure tots els números de
L'ESMUC digital**

Gran concert per als Grans Conjunts

La banda simfònica de l'Esmuc

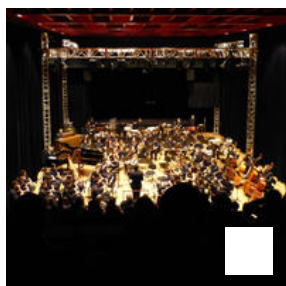
Ester Castelló
Estudiant de Musicologia
de l'Esmuc

Posa't en contacte

Gent Esmuc

Altres publicacions

0

El passat 18 de desembre de 2012 es van encetar els grans conjunts amb el gran concert de la banda. Aquest cop, el director convidat va ser [Jordi Francès Sanjuán](#), percussionista, compositor i director de renom internacional, que ens va oferir una magnífica direcció.

En aquesta edició la plantilla era molt àmplia, de setanta-vuit músics, amb la gamma completa de les famílies de tots els instruments de vent -repartida entre flautes, oboès, clarinets, fagots, saxos, trompes, trombons, bombardins i tubes, diverses percussions i, a més, piano, orgue, arpa, violoncels i contrabaixos. Tot un Gran Conjunt, en majúscules, que va desbordar la sala Tete Montoliu, on no se sabia si hi havia més persones en la banda que en el públic.

Les obres que varen interpretar van ser *In memoriam*, de [David Maslanka](#), compositor nord-americà, i la *Segona Simfonia "The golden age"*, de [Bert Appermont](#), compositor belga, tots dos contemporanis. *In Memoriam* (1989) va ser un encàrrec de la Universitat de Texas en memòria de Susan Eck Lichtenwalter, esposa del director de bandes Ray C. Lichtenwalter. Maslanka va triar un preludi coral de Bach, *Wer nur donin lieben Gott lasst Walten* ("Si tu, però, confies en que Déu et guii"). L'obertura declamàtoria de la melodia de l'himne pel metall i la percussió, i després pel conjunt complet, prepara l'escenari per a una obra dramàtica que capta tant el conflicte com la celebració de la vida humana. El cos principal de l'[obra](#) és una gran fantasia que entrelleça variacions sobre l'[himne](#) amb material temàtic relacionat. La seva conclusió tranquil·la ofereix a l'oient una sensació de pau i fortalesa com expressa el [text de l'himne](#) del segle XVII

Pel que fa a la simfonia *The Golden Age*, el seu títol serveix de metàfora per al món modern i, com a tal, té un cert to irònic: podem trobar reflectida en la música la dualitat de l'existència humana que s'executa com un fil a través de tota la simfonia. Fins i tot en les profunditats més fosques, sempre hi ha un raig de llum; en l'alegria, la llavor de l'afflicció, i el dubte està contingut també en el germen de l'esperança. Així és que cada resposta provoca una nova pregunta i la música en si és una expressió de l'impuls sense fi de l'univers.

En opinió d'alguns intèrprets, l'únic factor que va dificultar una mica els assajos va ser de caire organitzatiu: el no poder tenir les partitures amb més antelació. El motiu és que una de les obres, *The Golden Age*, no estava editada, però l'editorial va amagar aquesta informació fins a l'últim moment i es va haver de buscar una via alternativa, gràcies a l'amistat entre compositor i director. A més, les obres no eren fàcils, i van haver de passar els primers assajos llegint-les. Per tant, haurien aprofitat més el temps si haguessin pogut començar a estudiar abans, ja que el director també s'ho valia.

Tanmateix, el resultat va ser molt positiu, encara que pel públic hauria estat més agradable estar en una sala més gran per poder gaudir més amplament d'aquesta música i d'aquesta orquestra, per a les quals no trobo altre mot millor per a definir-les que "impressionants".

Comentaris (0)

+ Afegir un comentari

Contingut Actual

Número 14, gener 2013

Destacats

- A dues veus
- La música té la paraula
- L'entrevista
- Article

- La JAM torna a l'Esmuc

- La música té la paraula

Contingut Anterior

Números anteriors

- [Número 81, gener 2020](#)
Número 81, gener 2020
- [Número 80, octubre 2019](#)
Número 80, octubre 2019
- [Número 79, juliol-setembre 2019](#)
Número 79, juliol-setembre 2019
- [Número 78, juny 2019](#)
Número 78, juny 2019
- [Número 77, maig 2019](#)
Número 77, maig 2019

Veure tots els números de L'ESMUC digital

Aplaudiments a l'assaig

Trobada entre Joan Guinjoan i Miquel Bernat

Irene Valle
Estudiant de Musicologia
de l'Esmuc

Posa't en contacte

Gent Esmuc

Altres publicacions

0

Estrenar una obra nova pot donar molt més joc del que es pot imaginar. I això es va poder comprovar amb el *Concert per a percussió* de Guinjoan el passat divendres 11 de gener a la sala d'orquestra, que ens va oferir l'oportunitat de veure alguna cosa bastant inusual entre les persones a qui anava dirigida aquesta activitat: el diàleg directe entre músic i compositor, entre [Miquel Bernat](#) i [Joan Guinjoan](#). Aquesta activitat, segons Pep Borràs, és una sinergia entre l'[Orquestra de Cadaqués](#) (que s'encarrega d'acompanyar el solista) i l'oportunitat d'aprofitar que Bernat és professor de la casa. Un solista que, en ser una estrena, no té més referència que la partitura; i un compositor que, en contacte amb el músic, pot modelar diferents aspectes de l'obra perquè aquesta sigui més lògica, més orgànica pel que fa al intèrpret.

En relació amb el primer, el fet de no tenir cap referència anterior al principi no li ha estat cap inconvenient: per ell cada obra és única, i la seva forma d'abordar-les és amb l'esperit d'haver de transmetre un missatge d'alguna cosa inèdita. En relació al segon, aquesta trobada li va permetre escoltar per primera vegada el que havia escrit (i reescrit, ja que va haver de canviar diversos aspectes tècnics de l'obra, perquè una de les seves màximes és que "qui mana és qui toca"). També aquest assaig li va permetre justificar-se davant dels que hi havíem assistit, ajudant-nos a desentranyar la peça, a entendre-la millor.

Respecte a l'obra, va explicar que ja la tenia pensada des de fa mig segle; això és perquè els tres moviments que la conformen suposen una ampliació de la seva obra [Tensió-Relax](#), de 1972, afegint al set de multipercussió instruments de làmines i timbales que li donen el toc orquestral.

Va ser una trobada que ens va permetre conèixer la personalitat entranyable i propera de Guinjoan, les anècdotes sobre l'obra (com l'ús reiterat de les terceres menors, o la reubicació dels instruments perquè, si no, Miquel Bernat no arribava a temps a tots) que fan veure que predica amb l'exemple, ja que considera que "les idees que generen la composició poden néixer de les múltiples subtileses que envolten la nostra pròpia vida quotidiana", o gaudir de moments excepcionals com quan, en la cadència final, l'acumulació de sons, sumada als moviments de l'intèrpret per arribar a tots els instruments, oferien, a més, un espectacle gairebé coreogràfic que va fer que, tot i considerar-la un mera trobada per passar l'obra i rematar detalls previs a la seva [estrena al Palau de la Música](#), els que hi érem haguéssim de premiar tots dos al final amb -igual que acaba l'obra- el nostre particular cop de plat final: un merescut aplaudiment.

Comentaris (0)

+ Afegir un comentari

Contingut Actual

Número 14, gener 2013

Destacats

- A dues veus
- La música té la paraula
- L'entrevista
- Article

- La JAM torna a l'Esmuc

- La música té la paraula

Contingut Anterior

Números anteriors

- [Número 81, gener 2020](#)
Número 81, gener 2020
- [Número 80, octubre 2019](#)
Número 80, octubre 2019
- [Número 79, juliol-setembre 2019](#)
Número 79, juliol-setembre 2019
- [Número 78, juny 2019](#)
Número 78, juny 2019
- [Número 77, maig 2019](#)
Número 77, maig 2019

Veure tots els números de L'ESMUC digital

La JAM torna a l'Esmuc

L'Escola acollirà el projecte Formació JAM i les VI Jornades de musicologia

Miguel Gómez
Estudiant de Musicologia de l'Esmuc

Posa't en contacte

Gent Esmuc

Altres publicacions 0

La Jove Associació de Musicologia (JAM), de la qual l'Esmuc ja en va veure el naixement a l'any 2008, en el context de les I Jornades d'Estudiants de Musicologia i Joves Musicòlegs, torna una vegada més a trobar en l'Escola l'escenari per algunes de les activitats que té programades per l'any 2013.

La primera i més propera en el calendari és la segona edició de l'anomenada **Formació JAM**, una sèrie de cursos i tallers que pretenen treballar aspectes que, pel tipus de perfil tan divers que ha de cobrir la titulació en musicologia, no s'aprofundeixen prou o es troben a faltar diferents òptiques des d'on aproximar-s'hi.

En aquest cas la proposta, que porta el nom de *Com[un]jico*, pretén tractar des del punt de vista del *coaching* el fenomen de l'expressió oral i la comunicació en el món acadèmic i correrà a càrrec de l'alumna de

musicologia i *coach* musical [Silvia Hernández](#). El curs es durà a terme de manera intensiva durant els dies 2 i 3 de març.

Les Jornades d'Estudiants de Musicologia i Joves Musicòlegs també resulten familiars per l'Esmuc, ja que precisament va acollir la primera i segona edicions en els anys 2008 i 2009 respectivament. Després d'absentar-se durant tres anys per viatjar a la Universitat Complutense de Madrid, a la Universitat de Oviedo i a la Universitat Autònoma de Madrid, tornen amb la intenció principal de continuar amb la creació d'una xarxa de professionals i estudiants entre els diferents centres on s'imparteixen estudis de grau o màster dins un panorama global, i amb la reivindicació del paper del musicòleg en les societats actuals.

Organitzades per alumnes i ex-alumnes de l'Escola, es duran a terme entre els dies 18 i 20 d'abril. Fins aleshores, al [blog de les VI Jornades](#) s'aniran trobant calendaris detallats i dates d'inscripció, així com el formulari per presentar ponències pòsters i vídeos, el període de lliurament dels quals ja es troba obert.

La JAM té la intenció de promoure i promocionar propostes relacionades amb la musicologia que puguin ser de l'interès dels seus socis i del públic en general, per la qual cosa anima a fer arribar qualsevol proposta, inquietud o consulta a la seva direcció de correu electrònic jam.informacio@gmail.com. Per més informació sobre l'associació o les activitats es pot consultar el web www.musicologia.cat.

Comentaris (0)

+ Afegir un comentari

Contingut Actual

Número 14, gener 2013

Destacats

- A dues veus
- La música té la paraula
- L'entrevista
- Article

- La JAM torna a l'Esmuc

- La música té la paraula

Contingut Anterior

Números anteriors

- [Número 81, gener 2020](#)
Número 81, gener 2020
- [Número 80, octubre 2019](#)
Número 80, octubre 2019
- [Número 79, juliol-setembre 2019](#)
Número 79, juliol-setembre 2019
- [Número 78, juny 2019](#)
Número 78, juny 2019
- [Número 77, maig 2019](#)
Número 77, maig 2019

Veure tots els números de L'ESMUC digital

El nostre Tuba Christmas

Una aportació solidària a la campanya benèfica de la Fundació Arrels i l'Hotel Hilton

Hèctor Gasol
Estudiant de Musicologia de l'Esmuc

Posa't en contacte

Gent Esmuc

Altres publicacions

1

La terrassa de l'Hotel Hilton, a l'Avinguda Diagonal de Barcelona, va acollir el *Tuba Christmas* d'aquest any, el passat 19 de desembre a les 19,30 h de la tarda. Un espai molt nadalenc que recordava l'ambient nord-americà de la Plaça Rockefeller de Nova York. No hi va faltar ni l'escenari preparat per als 24 músics que van actuar, ni les llums, ni l'arbre de nadal de l'hotel, ni unes paradetes pròpies del temps per comprar petits presents i detalls dolços per entretenir el paladar i la butxaca.

El concert tenia un caire solidari ja que estava emmarcat dins d'una sèrie d'activitats organitzades per l'Hotel Hilton en benefici de la [Fundació Arrels](#), l'objectiu de la qual és donar suport a les persones sense sostre.

El [Tuba Christmas](#) és una tradició nascuda als Estats Units d'Amèrica sobre la dècada dels anys 70. El primer concert va ser organitzat l'any 1974 per

Harvey G. Phillips en honor al seu professor de tuba, William Bell. Va tenir lloc a la famosa pista de patinatge sobre gel de la Plaça Rockefeller de Nova York, i s'ha convertit en un [clàssic nadalenc](#). Una activitat musical que agrupa diversos instruments de la família de les tubes, amb formacions de dimensions variables, i que constantment proposa nous arranjaments i composicions especials per aquesta tradició estesa arreu del món.

Enguany, la Banda de Tubes i Bombardins de Catalunya va ser l'encarregada del nostre *Tuba Christmas*, que viu la seva tercera edició a Barcelona. Els estudiants de diverses escoles de Catalunya i del Conservatori de Sevilla, de Tarragona, de l'Esmuc i del Liceu van ser dirigits per Pablo Fernández, professor del Departament de Música Clàssica i Contemporània de l'Esmuc. Van repassar, uniformats amb la gorra vermella nadalenca, els clàssics del Nadal durant uns 40 minuts aproximadament, intercalats amb les explicacions, presentacions i agraïments del director. *Adeste fideles*, *Santa nit*, *Fum-fum-fum*, *The first Noel*... van ser algunes de les triades. A destacar el *Jingle bells*, amb un solo de bombardí, i un arranjament d'Eduard Toldrà que contenia *El desembre congelat* i *El noi de la mare*. Per últim, la nadala *Tuba Christmas* va ser la particular felicitació de Nadal de la banda, que va reiniciar-la després de començar a tocar intencionadament fort, desafinant i accelerant per interrompre la música en un "Bon Nadal" per a tots!

Comentaris (1)

+ Afegir un comentari

Tubachristmas 2012

Pablo Manuel Fernández García 25 gener 2013 19:31:12

Hola,

Soc en Pablo Fernández, professor de tuba i bombardí de l'escola. Moltíssimes gràcies per l'article.

Una abraçada!

Contingut Actual

Número 14, gener 2013

Destacats

- A dues veus
- La música té la paraula
- L'entrevista
- Article

- La JAM torna a l'Esmuc

- La música té la paraula

Contingut Anterior

Números anteriors

- [Número 81, gener 2020](#)
Número 81, gener 2020
- [Número 80, octubre 2019](#)
Número 80, octubre 2019
- [Número 79, juliol-setembre 2019](#)
Número 79, juliol-setembre 2019
- [Número 78, juny 2019](#)
Número 78, juny 2019
- [Número 77, maig 2019](#)
Número 77, maig 2019

Veure tots els números de L'ESMUC digital

Jazz benèfic al Hilton

L'Esmuc participa a la campanya solidària organitzada per Hilton Barcelona

Mònica Tarré
Estudiant de Musicologia de l'Esmuc

Posa't en contacte

Gent Esmuc

Altres publicacions

0

Davant la crisi socioeconòmica que es presenta, el comitè Blue Energy dels [Hotels Hilton](#) de Catalunya ha dut a terme una iniciativa de caire social per enriquir aquest Nadal. La iniciativa compta amb la col·laboració de la [Fundació Arrels](#), entitat que va néixer el 1987 i que té com a principal objectiu col·laborar en el desenvolupament integral de les persones en situació d'exclusió social.

Aquesta fou, doncs, una campanya solidària per a la gent sense sostre, que ha recaptat diners a partir d'un mercat benèfic de Nadal i un programa d'activitats, del 14 al 22 de desembre. El mercat benèfic és en col·laboració amb Artesans sense fronteres, i tots els diners recaptats es lliuraran a la Fundació Arrels.

El divendres 14 de desembre a les 19:00, les activitats es van iniciar amb el concert de combo de *latin jazz* de l'Esmuc, coordinat per Eduardo Tancredi i protagonitzat per Josep Sina, al baix elèctric; Jairo Cabrera, a la trompeta; Daniel Gonzalez, a la bateria; Mikel Vareta, al trombó; Pol Parera, Jordi Rodriguez i Aitor Saez, a la percussió; Mateu Peramiqel, al teclat; Marta Garcia, a la flauta travessera; Guillem Torà, a la guitarra elèctrica, i Àlex Delgado i Alba Pujol, a la veu. Aquest concert va tenir lloc a la terrassa de l'Hotel Hilton a l'Avinguda Diagonal, on, malgrat el fred, els músics van saber encomanar el ritme a tots aquells que s'hi apropaven. El repertori interpretat va ser: *I mean you*, de T. Monk; *Tres palabras*, de O. Farrés; *Pent up house*, de S. Rollins; *A la hora que me llamen voy*, de Manzanillo; *Sabor*, de J. Donato; *Guataca City*, de Paquito de Rivera.

L'Esmuc també ha col·laborat en la campanya benèfica amb dos concerts més: el Tuba Christmas, que organitza el professor Pablo Fernández, del Departament de Música Clàssica i Contemporània, i el concert del Cor de Jazz, que coordina el professor Eduardo Tancredi, del [Departament de Jazz i Música Moderna](#).

Altres escoles de música també hi han participat, ja que el programa d'activitats també incloïa un concert amb piano digital (per l'Escola de Música Tarantel·la), música de cinema i swing (per l'Escola de Música de Gràcia), música en viu de jazz, *soul* i *blues* (per l'Escola de Música de Gràcia), un concert de *combo jazz* (per l'Aula de Música 7) i un concert de *Christmas Carols* (per l'Escola de Música de Gràcia). A banda de les activitats musicals, durant la campanya s'han impartit classes de *hip-hop*, *zumba* (activitat cardiovascular que combina exercicis de tonificació amb passos de [balls](#) llatins), i tres *Hilton Cycling* (classes de bicicleta). A més de les institucions i entitats esmentades, hi col·laboraren el Club Turó, Mise en place, Av Life (Serveis audiovisuals), Pedralbes Centre, Keiser, Vueling, Cortal Arts gràfiques i Enoteca digital.

Comentaris (0)

+ Afegir un comentari

Contingut Actual

Número 14, gener 2013

Destacats

- A dues veus
- La música té la paraula
- L'entrevista
- Article

- La JAM torna a l'Esmuc

- La música té la paraula

Contingut Anterior

Números anteriors

- [Número 81, gener 2020](#)
Número 81, gener 2020
- [Número 80, octubre 2019](#)
Número 80, octubre 2019
- [Número 79, juliol-setembre 2019](#)
Número 79, juliol-setembre 2019
- [Número 78, juny 2019](#)
Número 78, juny 2019
- [Número 77, maig 2019](#)
Número 77, maig 2019

Veure tots els números de L'ESMUC digital

Qualitat musical i nadons

Estudiants de l'Esmuc a la producció catalana dels *Concertos para Bebés* de Paulo Lameiro

Roser Ramos
Estudiant de Musicologia de l'Esmuc

Posa't en contacte

Gent Esmuc

Altres publicacions

0

El festival [Temporada Alta](#) i [EL CANAL](#) (Centre d'Arts Escèniques Salt/Girona) decidiren a la primavera de 2012 tirar endavant una producció catalana basada en el projecte original [Concertos para Bebés](#) del músic i pedagog Paulo Lameiro. L'èxit d'aquests concerts, que ja fa més de 15 anys que s'ofereixen regularment a Portugal i que han viatjat per diferents països d'arreu del món, rau en la realització d'un concert que vetlla sobretot per la qualitat artística.

El projecte a Catalunya va optar per músics joves, graduats o estudiants de grau superior, obrint una convocatòria per a la residència artística de 25 seleccionats, que va consistir en una formació amb el mateix Paulo Lameiro i alguns tallers pràctics amb nadons i famílies. En la segona fase van ser triats 8 músics i 2 ballarins per a formar part de la companyia i participar en

el procés de creació del concert, seguint l'esperit del projecte original però introduint-hi nous repertoris.

Entre els músics de la companyia hi ha estudiants i exestudiants de l'Esmuc, com Alba Pujol, Laura Codina o Nina Sunyer, que a banda d'haver accedit a una oportunitat professional també han pogut continuar la seva formació. Alba Pujol, estudiant de pedagogia, comenta que "aquesta doble vessant és la que ha aconseguit uns resultats d'èxit i de qualitat, ja que, malgrat que el concert no persegueixi específicament uns objectius pedagògics, al darrera hi ha tota una preparació que parteix del perfil del públic al qual es dirigeix, observant les necessitats i les aptituds en les franges d'edat dels infants i també amb una mirada cap als adults que els acompanyen".

El concert pretén oferir un producte d'impacte artístic a una comunitat on hi ha molta demanda però en canvi una oferta limitada que sovint para més atenció al reclam del consumidor que no pas a la qualitat del producte. El *Concert per a nadons* entén que el seu públic és tan exigent com qualsevol altre i que precisament dels 0 als 3 anys és quan l'infant posseeix el màxim potencial com a oient. Des de la rebuda, la disposició del públic al voltant d'un escenari central on els nadons poden accedir, la il·luminació i la durada estan pensades per a oferir la màxima comoditat al públic. Pel que fa el repertori, es pretén fugir dels clíxés que han intervingut en el mercat de productes per a nadons, que sovint passen per la tria de músiques tranquil·les i monòtones, i en canvi opta per diferents estils de la música clàssica i contemporània, el jazz o la tradicional, amb arranjaments per a una formació bàsica de saxo, acordió, flauta travessera, dues violes, arpa i veu.

Segons Alba Pujol "als concerts per a nadons s'hi troba el públic més honest, amb una mirada sincera i neta, i el músic ha d'oferir la millor interpretació, també sincera, i donar el màxim perquè la recepció i la reacció del nadó és automàtica. Així doncs, resulta molt emocionant que en 40 minuts ja es creïn vincles i és per tant un repte professional molt exigent però alhora gratificant. Com a estudiant de pedagogia, veure que el paper de la música en les edats primerenques és determinant per la futura experiència musical de l'infant, em porta a pensar que cal aprofundir encara més sobre com aprofitem aquest potencial dels nadons, que al cap i a la fi seran els futurs consumidors de música".

El [Concert per a nadons](#) es va estrenar el passat mes de novembre al Temporada Alta de Girona i el mateix mes es va representar al Mercat de les Flors de Barcelona i al festival *El més petit de tots* de Sabadell. Els mesos de gener i febrer actuaran a [Benicàssim](#) i [Sant Cugat](#), i és que després de l'èxit de taquilla, la companyia té la intenció de rodar l'espectacle i començar a treballar en nous projectes.

Comentaris (0)

+ Afegir un comentari

Contingut Actual

Número 14, gener 2013

Destacats

- A dues veus
- La música té la paraula
- L'entrevista
- Article

- La JAM torna a l'Esmuc

- La música té la paraula

Contingut Anterior

Números anteriors

- **Número 81, gener 2020**
Número 81, gener 2020
- **Número 80, octubre 2019**
Número 80, octubre 2019
- **Número 79, juliol-setembre 2019**
Número 79, juliol-setembre 2019
- **Número 78, juny 2019**
Número 78, juny 2019
- **Número 77, maig 2019**
Número 77, maig 2019

Veure tots els números de L'ESMUC digital

La nova generació folk

Stukat del bolet treu el seu primer disc

Posa't en contacte

Gent Esmuc

Altres publicacions 0

Una de les grans satisfaccions dels que es dediquen al món de la música és, sens dubte, treure un disc compacte. Això acaba de fer [Stukat del Bolet](#), un grup ja consolidat dins del panorama de la música tradicional de Catalunya, i del qual formen part dos alumnes de l'Esmuc: Boris Pi, sonòleg de quart, i [Joan Tomàs](#), estudiant de musicologia. Com que els seus integrants provenen de la Garrotxa, Baix Empordà i Barcelonès, aquest treball discogràfic ha estat gravat entre Barcelona i Olot.

El grup va començar sent una colla d'amics d'entre onze i quinze anys que es van conèixer a les colònies d'Arsèguel, i ara, cinc anys després, es troba a primera línia de la nova generació folk del país. Conscients, però, de ser un fort en el directe, i que una gravació mai pot substituir una interpretació en viu, que sempre evoluciona, han volgut descobrir la màgia de les

edicions, mesclades i masterització.

Es tracta d'un disc autoeditat que porta el nom del grup. Es pot definir com un treball fresc i espontani, fruit del desenvolupament com a grup i del seu repertori en directe. Consta de deu temes, la meitat dels quals són composicions originals de Daniel López Pradas per al grup. L'altra meitat són composicions de Perepau Ximenes, dos arranjaments de cançons d'altres grups i alguna tonada tradicional. És un treball gravat, editat i mesclat per Paco Pi, que hi ha posat tota la confiança i nombroses hores d'estudi, i masteritzat pel professor de la casa Ferran Conangla. Tot plegat ha fet que el resultat sigui tant apte per escoltar com per ballar; la intenció del grup en els directes exportada a treball discogràfic.

El grup porta ja més d'un centenar de concerts en escenaris ben diversos; des de balls de plaça i aplecs de muntanya fins a les festes majors més massificades i els festivals de música tradicional més representatius. Al llarg de la seva trajectòria, els Stukat del bolet s'han hagut d'anar adaptant a les condicions de cada espectacle, amb empatia i una comunicació contínua entre els músics i el públic. Per sobre de tot, es diverteixen molt tocant junts, que d'això es tracta, i així hauria de ser en tot tipus de músiques.

Si voleu saber més sobre el grup i escoltar les seves cançons, el teniu a la biblioteca de l'Esmuc, i també els podeu seguir a [facebook](#) i [twitter](#).

Comentaris (0)

+ Afegir un comentari

Contingut Actual

Número 14, gener 2013

Destacats

- A dues veus
- La música té la paraula
- L'entrevista
- Article

- La JAM torna a l'Esmuc

- La música té la paraula

Contingut Anterior

Números anteriors

- **Número 81, gener 2020**
Número 81, gener 2020
- **Número 80, octubre 2019**
Número 80, octubre 2019
- **Número 79, juliol-setembre 2019**
Número 79, juliol-setembre 2019
- **Número 78, juny 2019**
Número 78, juny 2019
- **Número 77, maig 2019**
Número 77, maig 2019

Veure tots els números de L'ESMUC digital

O Laura per voi!

Petrarca, Liszt i la ideologia romàntica

Maria del Mar Poyatos
Titulada superior en Musicologia

Posa't en contacte

Article

Altres publicacions

0

"Per la gentilesa d'un viatger, estimada amiga, et retorno el teu Petrarca. He completat el volum amb dues fulles de llozer que he seleccionat per ociosa curiositat a Vaucluse al jardí de l'amant de Laura i jardí dels llozers (...)"
Carta a Valentine de Cessi (Liszt, 2003: carta 39)

La corona de llozer és símbol de la virtut poètica d'aquell que té l'honor de portar-la. Mereixedor d'aquest privilegi va ser el poeta italià Francesco Petrarca, qui ha estat considerat ininterrompudament al llarg dels segles una referència per excel·lència del culte poètic. Humanista del segle XIV, va portar al màxim exponent la forma poètica del sonet en una obra que ha ostentat una pròspera transcendència: el *Rerum vulgarium fragmenta*, més conegut com el *Canzoniere* –el volum al qual molt probablement es va

referir Liszt a la carta citada. [1] Aquesta obra és un conjunt de 366 poemes que el cèlebre poeta italià va escriure en toscà -i no en llatí, la llengua de culte, per això "vulgarium"- inspirat per un amor ideal cap a una dona de virtuts excepcionals anomenada Laura.

Hi ha hagut moltes discrepàncies entorn de l'existència real de Laura, des d'identificar-la amb la noble Laura de Sade fins a considerar-la una entelèquia poètica, es a dir, una creació purament literària. Ja sigui una Laura física o imaginària, el que importa és que es converteix en el veritable símbol de la poesia de Petrarca. De fet, no sembla casualitat que el genial poeta escollís el nom de Laura, ja que en italià propicia el significatiu joc de paraules *laura* – *lauro* (llozer) i *l'aura* (l'auria, en un especial sentit espiritual però també vinculat a la pròpia creació poètica).

Pràcticament des de la seva creació, aquests poemes han despertat l'interès de molts compositors, per la qual cosa han comptat amb una llarga llista de musicalitzacions de diverses èpoques i estils. [2]. Al segle XIX, Franz Liszt va compondre els *Tre Sonetti del Petrarca*, unes obres que va reescriure en diferents ocasions fins a un total de quatre versions (dues vocals, S.270/1 i S.270/2, i dues pianístiques, S.158 i S.161) de les quals generalment es coneix només la versió pianística que va ser integrada a la col·lecció *Années de pèlerinage*, és a dir, la S.161. Després de la quantitat d'obres que han estat concebudes per als poemes de Petrarca, és inevitable fer-se la pregunta següent: quin tret diferencial aporta la versió de Liszt a la "recepció musical" de Petrarca? Per començar, aquestes obres van ser creades sota una marcada estètica romàntica en què la música adquireix un rol principal. De fet, aquest article, basat en el treball d'investigació *O Laura per voi! Música y texto en los Tre Sonetti del Petrarca de Franz Liszt*, [3] vol plantejar una visió del significat romàntic de la figura de Petrarca en la partitura de Liszt a través de la seva relació amb la ideologia del moment sobre la música i la poesia i, més específicament, a través de la recepció de Petrarca per part del mateix compositor i de la literatura i les restants arts de l'època.

El virtuós pianista hongarès va conèixer els sonets del *Canzoniere* en les seves lectures literàries mitjançant les cites d'escriptors i crítics. Molts versos de Petrarca li van cridar l'atenció, els va incorporar i en va discutir amb la seva amant, la intel·lectual comtessa Marie d'Agoult, reconeguda escriptora sota el pseudònim de Daniel Stern:

"Em lamento de no poder trobar aquesta cita de Petrarca en italià: 'i qui pensa és vençut per qui estima'.
Em sembla que pot ser un bonic vers."
(Liszt i d'Agoult, 2001:654)

Al segle XIX, l'estesa inquietud cap al passat artístic i literari va motivar, entre altres aspectes, que es difongués la figura de Petrarca. Es van publicar edicions del *Canzoniere*, com la d'Antonio Marsand al 1819 –amb el títol *Le rime*–, en la qual apareixien gravats dels indrets on havia viscut el cèlebre poeta. No només als textos literaris; també a altres publicacions, com a les guies turístiques de l'època, es feia referència a Petrarca. Un exemple paradigmàtic és l'edició londinenca de Thomas Roscoe *The tourist in Switzerland and Italy*, on s'inclouien gravats de l'artista Samuel Prout que il·lustraven les ruïnes de la residència de Petrarca a Arquà, la ciutat on va morir. De fet, el títol és extremadament significatiu: l'elecció de Suïssa i Itàlia era plenament simbòlica per als viatgers romàntics, especialment per als artistes, i Liszt no va escapar d'aquesta tendència. El país alpi simbolitzava l'aspecte sublim de la natura, i Itàlia, el rencontre amb el passat artístic, amb una connotació de refugi per als solitaris i incògnits creadors romàntics –el "paradís d'exiliats", segons el poeta Shelley. Retrobar-se amb els espais on van succeir grans fets, però també on van néixer els grans genis, formava part de la sensibilitat d'aquella època. Era el moment de creure en la atemporalitat de les idees i en la comunicació quasi mística de l'artista amb la natura, la història i l'art. Franz Liszt va decidir embarcar-se en aquesta experiència i va realitzar el seu particular "peregrinatge" pels paratges, ruïnes i museus dels dos països.

A més de l'admiració vers el passat i del vincle amb Itàlia, hi ha un factor clau per als músics romàntics i particularment per la relació Liszt - Petrarca: la idealització filosòfica i poètica en la música. El virtuosisme pel qual havia despuntat la carrera musical de Liszt quedava "vacu", superficial i mecànic segons la nova sensibilitat. El prodigiós pianista –que es va trobar de ple dins els més selectes cercles d'escriptors, poetes i tota mena d'intel·lectuals– va haver de fer un canvi radical en la manera d'enfocar la seva carrera per passar a ser

Contingut Actual

Número 14, gener 2013

Destacats

- A dues veus
- La música té la paraula
- L'entrevista
- Article

- La JAM torna a l'Esmuc

- La música té la paraula

Contingut Anterior

Números anteriors

- Número 81, gener 2020
Número 81, gener 2020
- Número 80, octubre 2019
Número 80, octubre 2019
- Número 79, juliol-setembre 2019
Número 79, juliol-setembre 2019
- Número 78, juny 2019
Número 78, juny 2019
- Número 77, maig 2019
Número 77, maig 2019

Veure tots els números de L'ESMUC digital

reconegut com a un veritable artista. Un fet és que havia d'estudiar tant obres musicals com literàries, filosòfiques i poètiques:

"Des de fa quinze dies, el meu cap i els meus dits treballen com dos condemnats: Homer, la Bíblia, Plató, Locke, Byron, Hugo, Lamartine, Chateaubriand, Beethoven, Bach, Hummel, Mozart, Weber, estan tots al meu voltant.

Els estudio, els medito, els devoro amb furor...

Ah! Si no em torno boig trobaràs un artista en mi!"

(Liszt, carta a Pierre Wolf, 1832)

Això significava carregar de valors i espiritualitat la música, l'art que va passar a ser considerat el més sublim de tots per la seva comunicació directa, per la seva capacitat d'expressar allò inefable que la sintaxi i el filtre racionalista de les paraules no permeten fer.

Per tant, al romanticisme la poesia no només era un gènere literari sinó que era un concepte gairebé filosòfic en relació amb el qual la música va ocupar un lloc fonamental. En aquest sentit, la relació entre música i text poètic es va enfocar d'una manera més íntima i amb un rol més aglutinador per part de la música. És així com es poden veure els *Tre Sonetti del Petrarca*, com si fossin un veritable comentari musical romàntic dels poemes i del "mite" de Petrarca i Laura, que poden interpretar a partir de tota una sèrie de relacions que exposarem a continuació.

La inspiració poètica i l'arpa èolica: conceptes romàntics en el *Sonet 123 del Petrarca*

"Allà, retirat com en un santuari, contempla, adora el tipus ideal que durant tota la seva vida voldrà reproduir. Allà li apareixen formes divines, escapadisses, colors que les més

belles flors a l'esplendor de la primavera

no oferiran mai més a la seva mirada; escolta l'harmonia eterna amb la seva cadència que regeix els mons, i totes les veus de la creació s'uneixen per ell en un meravellós concert."

(Liszt, 2009:104)

En aquest paràgraf, Liszt remet a l'experiència de l'artista romàntic quan arribava a la contemplació del fet poètic. Per als romàntics, l'ànima del poeta era receptiva a una influència exterior, a una força misteriosa que es trobava especialment en contacte amb la natura. El més estimulador d'aquesta concepció, des del punt de vista musical, és que la font d'inspiració i també la pròpia expressió poètica s'entenen com a música (les veus, l'harmonia, la cadència que regeix el món...)

Els romàntics van poder trobar afinitat entre els poemes de Petrarca i la seva ideologia perquè en ells la natura intervé en relació a l'estat subjectiu del poeta. A més a més pren protagonisme com a metàfora i símbol poètic la referència al so. Un exemple és el sonet CLVI de Petrarca, que descriu el record de la contemplació de Laura, la *donna angelicata*:

l' vidi in terra angelici costumi,
E celesti bellezze al mondo sole;
Tal che di rimembrar mi giova, e dole:
Che quant'io miro, par sogni, ombre, e fumi.

E vidi lagrimar que' duo bei lumi,
Ch'han fatto mille volte invidia al sole;
Ed udi sospirando dir parole
Che farian gir i monti, e stare i fiumi.

Amor, senno, valor, pietate, e doglia
Facean piangendo un più dolce concerto
D'ogni altro, che nel mondo udir si soglia.

Ed era 'l cielo all'armonia s'intento
Che non si vedea in ramo mover foglia.
Tanta dolcezza avea pien l'aer e 'l vento.

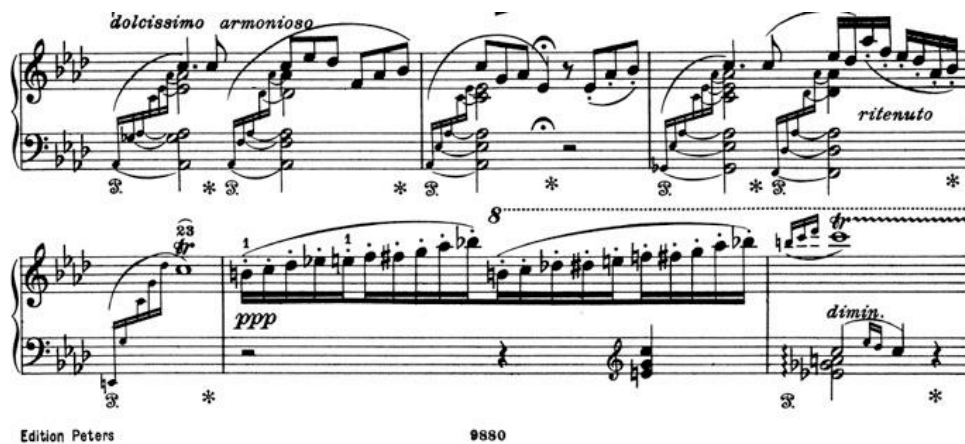
El sonet tracta sobre el plany de Laura i el poeta introdueix una simbòlica imatge: de les llàgrimes i les paraules de la seva musa surten els sentiments i virtuts que produeixen un so "concertant", una "harmonia" que arriba al cel i que inunda l'aire de dolcesa. Aquest poema és el que va musicalitzar Liszt en el seu *Sonet 123 del Petrarca* [4] i, curiosament, el paràgraf citat guarda un estret paral·lelisme amb el contingut del sonet, sense que el compositor ho pretengués i ni tan sols estigués mencionant a Petrarca.

Els textos coincideixen en la referència a la divinitat, i per tant també a l'angelical, i a la bellesa que es contempla momentàniament, de la qual només pot quedar el record com s'entén en Petrarca. Però sobretot ambdós involucren tots aquests conceptes amb el so. De fet utilitzen les mateixes paraules: harmonia i concert, evidentment amb les diferències que comporten aquests termes amb el lapsus de temps entre els textos: una cultura que sortia de l'edat mitjana i una cultura romàntica.

Però com és aquest so per un romàntic? A la partitura de Liszt, el tret fonamental és el *dolcissimo*, com també ho és al poema (*più dolce concerto, tanta dolcezza*) perquè és el so que identifica l'angelical Laura; però hi ha un altre tret més: és arpeggiat.

Just de Gant, s. XV: Francesco Petrarca

Edition Peters

9880

Sonet 123 del Petrarca, S.161, cc. 61-66. Reparició del tema amb canvi a l'acompanyament: gest arpegiat junt amb la indicació *dolcissimo armonioso*.

El millor exemple d'aquest gest sonor arpegiat és la coda, que il·lustra l'última idea del text: "tant ple de dolcesa estava el vent".

F. L. 45 III.

Sonet 123 del Petrarca, S.158, Coda. Gest arpegiat d'una harmonia de novena integrada en l'efecte del pedal de ressonància. Possible evocació de l'arpa eòlica.

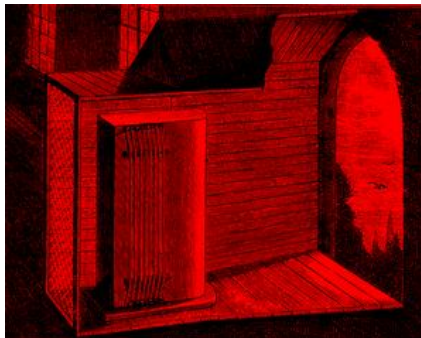
Text i música junts sumen poderosament conceptes –a la partitura: l'arpa i el *diminuendo*; i al poema: la dolcesa simbòlica del valors i virtuts de Laura en el vent– que en l'època podien suggerir una referència a l'arpa eòlica.

L'arpa eòlica era un instrument real que tenia una particularitat estimulant per la imaginació romàntica: el seu so el produïa el vent, sense cap intervenció humana. Les cordes se situaven en un buit per on fluïen corrents d'aire que feien sonar l'instrument. En efecte, traduïa en música el moviment del vent amb una sonoritat evanescent. Aquest efecte sembla que va quedar en l'imaginari dels compositors romàntics: Schumann va donar el nom d'arpa eòlica a l'*Estudi núm. 1, op.25* de Chopin per com, segons ell, recreava la sonoritat del misteriós instrument, i Berlioz va manifestar la impressió anímica de tristesa i abandonament que li deixava.

Però, a més d'un instrument, l'arpa eòlica també era un concepte dins la poesia romàntica. Concretament, era un símbol que identificava l'ànima del poeta. De la mateixa manera que el vent movia les cordes de l'arpa, el poeta es mostrava receptiu envers la natura fins que aquesta movia el seu interior. Com a conseqüència, l'arpa produeix un so que, en el cas del poeta, és la seva expressió poètica (siguin paraules, sons, colors...).

El mateix Petrarca era un exemple il·lustre de la figura del poeta, que el pintor romàntic Arnold Böcklin va representar en la seva obra *Petrarca a la font de Vaucluse* amb una vestimenta medieval però reinterpretat en un entorn purament romàntic: en solitud, contemplatiu, immers en una natura gairebé agresta, i amb una ploma i un paper en blanc la mà, posant de manifest que es captura el moment d'inspiració que procedeix de la connexió amb la natura, com un arpa eòlica...

A la partitura de Liszt no només intervé el gest arpegiat sinó també la ressonància, un efecte propi del piano que ha motivat l'associació

Arpa eòlica al castell de Baden-Baden. Il·lustració publicada a *Le Nature, Revue de sciences*. 1er semestre, 1883: 44-46

del seu so amb el de la natura.
(Chion, 1993:308) El *diminuendo*
junt amb l'harmonia enriquida per
les appoggiatures potencien

Arnold Böcklin: *Petrarca a la Font de Vaucluse* (1867). Basel,
Kunstmuseum.

l'associació sonora amb l'arpa eòlica. Per un altra banda, el poema reforça la relació conceptual: el vent ple de dolcesa, el sentiments que són en l'aire que uneix natura i divinitat (un so que arriba al cel).

I és precisament la ideologia romàntica la que enalteix el so com a forma poètica suprema:

“La nature est une harpe d'Éole, dit Novalis, c'est un instrument musical, dont la voix fait vibrer en nous des cordes plus hautes... notre âme doit être air (Luft), parce qu'elle entend la musique et s'y plaît.
Le ton est la substance, l'âme de l'air... La musique parle une langue universelle par laquelle l'esprit est librement, vaguement agité(...) cette langue lui est si douce, si familière qu'il se trouve pour un moment transporté dans sa vraie patrie”
(Kastner, 1856:66)

Laura com a dona sublim romàntica

“Merci du laurier! Je le sépare moins encore de Laure que Pétrarque. Ce “conchetto” est pourtant la poétique la plus sérieuse que je sache d'une noble vie...”

Liszt, Carta a la princesa Carolyne Sayn-Wittgenstein, 1849
(Liszt, 1900: carta 47)

Però si hi ha un aspecte fonamental per antonomàsia en la recepció de Petrarca és la figura de Laura, que no passa gens inadvertida per a Liszt. Encara que no s'hi va referir directament, es pot extreure com era la seva recepció de la *donna angelicata* petrarquesca a partir de la seva reflexió sobre una figura molt afí, la Beatriu de Dante:

“No és en absolut amb el raonament i la demostració que la dona regna en el cor de l'home; no li pertoca a ella demostrar a Deu, sinó fer-li pressentir mitjançant l'amor i atraure'l cap a les coses del cel. És en el sentiment i no en el saber on està el seu poder: la dona amant és sublim; és el veritable àngel guardià de l'home”
(Liszt, 2009:143-144)

Igual que la força que instigava misteriosament el poeta cap a l'imaginari de l'arpa eòlica, la dona, a través de l'amor, dels sentiments que habiten a l'ànima humana –una altra força poderosa per als romàntics– inspira a l'home-artista cap a les coses divines. Al *Cançoner*, Petrarca manifestava que el fet que el seu amor a Laura no es materialitzés li va fer bé: era un tipus d'amor diferent, “ideal”, que el va conduir a la virtut.

Liszt, posicionat amb una música que necessàriament havia de contenir un ideal, atribuïa un important paper als intèrprets dels seus *Sonets* del Petrarca. Si aquests entenien el concepte de l'ideal d'amor, sabrien expressar el que ell havia volgut dir en la seva partitura:

“(…) per expressar el sentiment que vaig intentar inspirar amb l'escriptura musical d'aquests sonets, necessitaria un cantant poeta, enamorat d'un ideal d'amor... *rarae avis in terris*”
Liszt, 1880, Carta a Giuseppe Ferrazzi (Cit. a Harwell, 2006:38)

Per això els *Sonets de Petrarca* no són només cançons amoroses, ja que l'ideal d'amor condueix més cap a l'admiració del propi misteri de la creació poètica, i no tant cap a l'amor terrenal a una dona. Aquesta és la contemplació de Petrarca segons els romàntics. Laura, o la dona sublim decimonònica, és la poesia mateixa i, fins i tot, és com la pròpia música.

Allò que Petrarca buscava era l'*àuria* poètica com també ho volia Liszt: fer poesia per a piano. Laura era la musa, l'ideal poètic que l'artista contempla per assolir la virtut.

En efecte, a la portada de l'edició dels *Tre Sonetti* del Petrarca per Schott al 1858 (edició dels *Annés de Pèlerinage*) figura la inscripció següent: “*Ed il suo lauro cresceva col suo amor per Laura*”

Més estimava l'ideal, més escrivia per a Laura, i més creixia la seva vàlua poètica. Liszt volia personificar-se com un veritable poeta del piano.

Anselm Feuerbach: *Laura al parc de Vaucluse* (1864). Speyer, Historisches Museum der Pfalz.

Notes

1. Per les diferències de numeració que va donar Liszt als poemes (Sonet 47, 104 i 123 del Petrarca), que no es correspon amb la de les edicions actuals del *Cançoner*, s'ha d'aclarir que faria ús d'una edició diferent i no exactament igual a la que avui apareix publicada com a *Cançoner*. Per ampliar aquest tema vegeu el treball: Poyatos, Maria (2012):25-27
2. Per citar alguns exemples: Philippe de Vitry, compositor de l'Ars Nova, va ser amic de Petrarca i es van homenatjar mútuament: Petrarca, amb la dedicatòria dels seus versos, i Vitry, amb la seva música per a un poema de l'humanista. Amb el gènere del madrigal als segles XVI i XVII el *Cançoner* esdevé un dels poemaris de referència per als compositors. Luca Marenzio, Orlando di Lasso i Claudio Monteverdi, entre d'altres, van compondre alguns dels més brillants madrigals amb poemes de Petrarca. Al segle XVIII, Joseph Haydn va escriure un ària per al poema *Solo e pensoso*. Al segle XIX, a més de les obres protagonistes d'aquest article, els *Tre Sonetti de Petrarca* de Franz Liszt, tres poemes del *Canzoniere* van ser escollits pel mestre del gènere del Lied, Franz Schubert: ubicats en la seva immensa producció amb els números D.628, D.629 i D.630. En aquest cas el text original va ser traduït al alemany.
3. Treball d'investigació realitzat a l'Esmuc com a projecte final de Musicologia.
4. S'han mencionat al començament les diferències de numeració dels poemes i dels títols de Liszt degudes a les diferències d'edició al segle XIX, que només inclouen els poemes del *Cançoner* que tenien forma de sonet.

Bibliografia

- CHION, Michel. *Le poème symphonique et la musique à programme*. París: Fayard, 1993.
- ELLIS, Katharine. "Liszt: El artista romàntico", *A Quodlibet*, núm. 40: 56-72
- GRABÓCZ, Márta. *Morphologie des oeuvres pour piano de Liszt. Influence du programme sur l'évolution des formes instrumentales*. París: Kimé, 1996
- HARWELL CELENZA, Anna. "Liszt, Italy, and the Republic of the Imagination", A GIBBS, Christopher H. i GOOLEY, Dana (eds.), *Franz Liszt and his World*. Princeton: Princeton University Press, 2006: 3-38.
- INSAUSTI, Gabriel. "El arpa y el ave: dos símbolos románticos de la poesía del exilio de Cernuda" a *Rilce*, 2004. 20.1: 63-93
- KASTNER, Georges. « Harpe d'Éole » (Histoire, modèles divers et applications) a *La Harpe d'Éole et la Musique cosmique. Etudes sur les rapports des phénomènes sonores de la matière avec la science et l'art*. París: G. Brandus, Dufour et Cie, 1856. [en línea] [Consulta: desembre 2012] URL: <http://www.windmusik.com/html/kastner/kastframe.htm>
- LISZT, Franz. *Lettres de Franz Liszt à la Princesse Carolyne Sayn-Wittgenstein*. Edició a càrrec de La Mara. París: Fischbacher, 1900 / Leipzig: Breitkopf & Hartel. [en línea] [Consulta: abril de 2012] URL: <http://www.archive.org/stream/lettresassembl04lisz#page/n9/mode/2up>
- LISZT, Franz y D'AGOULT, Marie. *Correspondance de Liszt et de Madame d'Agoult, 1833-1840*, edició a càrrec de Serge Gut i Jaqueline Bellas. París: Fayard, 2001.
- LISZT, Franz. *Liszt Letters in the Library of Congress*. Introducció, traducció i notes a càrrec de Michael Short. Hillsdale: Pendragon Press, 2003.
- LISZT, Franz. *Cartas de un artista*. Edición a cargo de Victoria Llorc Llopart. Barcelona: Tizona, 2009.

POYATOS, María del Mar. *O Laura per voi! Música y texto en los Tre Sonetti el Petrarca de Franz Liszt*. Projecte final de carrera. Escola Superior de Música de Catalunya, 2012.

ROSCOE, Thomas. *The Tourist in Switzerland and Italy*, 1905. [en línia] Londres: Robert Jennings (reedició de l'original de 1830). [Consulta: febrero 2012] URL: <<http://archive.org/details/touristinswitze02roscgoog>>

TISSANDIER, Gaston: "Les Harpes Éoliennes" a *La Nature, Revue de sciences*. Primer semestre, 1883. París: 44-46 [en línia] [Consulta: desembre 2012] URL : <<http://www.windmusik.com/html/hrptissa.html>>

Comentaris (0)

+ Afegir un comentari

Hitler, Rammstein i el cant clàssic

Reflexions sobre la pronunciació de l'/r/ en alemany i les seves connotacions culturals

Rolf Bäcker
Professor de fonètica
alemanya i de
musicologia a l'Esmuc

Posa't en contacte

La música té la
paraula

Altres publicacions 0

Charles Chaplin a *El gran dictador*

Sovint, quan escolto música vocal clàssica en alemany, no puc evitar tenir calfreds al sentir l'interpret pronunciar l'r apico-alveolar d'una forma exagerada. Per entendre'ns: es tracta de l'r coneguda del castellà i català. En principi, l'estàndard de l'alemany per a l'escenari (Bühnendeutsch) preveu aquesta varietat del fonema, característic dels dialectes del sud, i l'afavoreix, contràriament a l'alemany normatiu (Hochdeutsch), on es preveu l'/R/ velar (semblant a la francesa). Ara bé, la realització exagerada del fonema acosta el cant clàssic a un dels grups potser menys esperats en aquest context: Rammstein. Dins l'estètica d'aquest grup, la pronunciació de l'r juga un paper fonamental en l'evocació de l'estètica del Tercer Reich, palesa tant a les lletres, com a la presentació audio-visual dels vídeos (que s'orienten cap a Leni Riefenstahl, la cineasta "oficial" del règim i amiga íntima d'Adolf Hitler). S'entèn perquè Rammstein, tot i no expressar directament continguts ideològics, a Alemanya és un grup enormement controvertit, la qual cosa no passa a l'estat espanyol, on molts joves aficionats escolten la música de Rammstein sense adonar-se de les al·lusions estètiques.

Heus aquí el problema central: un alemany nadiu no pot escoltar la pronunciació de l'r exagerada sense pensar en els discursos de Hitler. Com de notoris eren aquests pel que fa als recursos retòrics queda palès, per exemple, en el discurs de Charlie Chaplin a *El gran dictador*, on el còmic britànic imita la pronunciació, mímica i gesticulació de Hitler sense dir cap paraula en alemany! Més irritant encara pot resultar escoltar les *lectures del llibre Mein Kampf*, realitzades als anys 70 pel cabaretista Helmut Qualtinger (conegut potser dins el paper de Remigio da Varagine a la pel·lícula *El nom de la rosa*), imitant, ell també, la dicció particular del Führer.

Tot i que potser hi hagi casos on aquest tipus d'interpretació resulti adequat al text (el *nomen* alemany "Wert", 'valor', 'vàlua', 'preu', 'mèrit' sembla que reveli millor els seus subtextos ideològics amb una pronunciació hitleriana. *Nomen est omen...*) però l'efecte que produeix sentir un Lied tendre de Schubert cantat així és, senzillament, devastador. Per descomptat, aquestes associacions culturals tan evidents per un alemany són més difícils de percebre per un estranger, però se'n pot fer una idea pensant en un contratenor que interpreta una de les *Siete canciones populares españolas* de Manuel de Falla, introduint-la amb "Españoles, inauguro solemnemente este pantano" i rematant-la amb "¡Viva España! Y ahora a fusilar...".

És cert que Espanya i Alemanya són diferents, pel que fa als seus valors, històries, emocions, etc., però l'ús i consum d'elements culturals susceptibles a una difusió d'idees polítiques clarament rebutjables és un problema que ens afecta a tots, independentment de la nostra procedència. Aquesta responsabilitat ens exigeix una consciència dels significats dels nostres actes (i entre aquests també figura cantar repertori clàssic alemany), i pel bé del futur de tots més val que l'assumim.

Comentaris (0)

+ Afegir un comentari

Contingut Actual

Número 14, gener 2013

Destacats

- A dues veus
- La música té la paraula
- L'entrevista
- Article

- La JAM torna a l'Esmuc

- La música té la paraula

Contingut Anterior

- Número 13, desembre 2012
- Número 12, novembre 2012
- Número 11, octubre 2012
- Número 10, juliol-setembre 2012
- Número 9, juny 2012

Números anteriors

- Número 81, gener 2020
Número 81, gener 2020
- Número 80, octubre 2019
Número 80, octubre 2019
- Número 79, juliol-setembre 2019
Número 79, juliol-setembre 2019
- Número 78, juny 2019
Número 78, juny 2019

La investigació artística, a Polifonia

El grup de treball del projecte *Polifonia* es reuneix a l'Esmuc

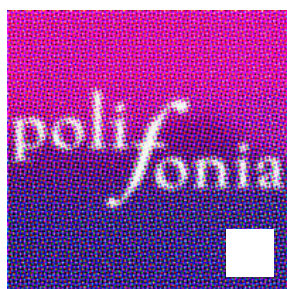
Enric Guaus
Cap del Departament de Sonologia

Posa't en contacte

Espai de recerca

Altres publicacions

0

El projecte [Polifonia](#) va començar el 2004 estudiant diversos temes relacionats amb la formació professional de la música a Europa. El 2011, la Comissió Europea va aprovar una pròrroga del projecte fins el 2014. Actualment, el projecte és coordinat conjuntament pel Koninklijk Conservatorium de La Haia i l'Associació Europea de Conservatoris (AEC), i involucra 55 organitzacions dedicades a la formació professional de la música i la professió musical en 26 països europeus i 4 països fora d'Europa. El projecte compta amb 5 grups de treball que tracten els temes següents:

- Reforma curricular: l'avaluació i les normes.
- Reforma curricular: la investigació artística en l'educació musical superior.
- Governança: l'acreditació i l'avaluació comparativa.
- Aprenentatge permanent: l'educació en l'esperit empresarial.

- Mobilitat: reconeixement, seguiment i titulacions conjuntes.

L'Esmuc participa de forma activa al segon grup de treball **Artistic Research**. Aquest grup de treball aprofundeix en la modernització de l'educació superior en el sector de l'educació musical, i en la millora de la qualitat de l'educació a través d'un debat sobre el paper de la recerca (i en particular, la recerca artística) en les institucions d'educació musical. Després de l'exercici d'anàlisi general sobre el paper de la investigació en educació musical superior executat en el cicle anterior, la xarxa Polifonia es centra en la investigació artística que, per seva naturalesa, està estretament relacionada amb la pràctica artística i musical. Els objectius d'aquest grup de treball són:

- Preparació i investigació d'EPARM (Plataforma Europea d'Investigació Artística de Música).
- Estudi sobre el contingut de 2on cicle l'Educació Musical de programes grau superiors com les rutes a programes de doctorats artístics.
- Registre europeu de revisors per a la investigació artística en música.

Les institucions que participen en aquest grup de treball són [Orpheus Instituut](#) (Gant), [Escola Superior de Musica de Catalunya](#) (Barcelona), [Hochschule für Musik Karlsruhe](#) (Karlsruhe), [Sibelius Akatemia](#) (Helsinki), [Conservatoire National Supérieur Musique et Danse de Lyon](#) (Lió), [Society for Artistic Research \(SAR\)](#) (Berna), [Royal Conservatoire of Scotland](#) (Glasgow), [Lithuanian Academy of Music and Theatre](#) (Vilnius), [Griffith University Brisbane](#) (Brisbane), [McGill University Schulich School of Music](#) (Montreal), [European Association of Conservatoires \(AEC\)](#) (Brussel·les).

La reunió que es va fer a Barcelona entre els dies 3 i 5 de desembre de 2012 ha servit per plantejar la creació d'una base de dades europea de projectes de recerca artística concrets i activar un debat sobre la necessitat d'establir un mètode de "peer review" per a l'elaboració d'articles.

Comentaris (0)

+ Afegir un comentari

Contingut Actual

Número 14, gener 2013

Destacats

- A dues veus
- La música té la paraula
- L'entrevista
- Article

- La JAM torna a l'Esmuc

- La música té la paraula

Contingut Anterior

- Número 13, desembre 2012
- Número 11, octubre 2012
- Número 10, juliol-setembre 2012
- Número 9, juny 2012

Números anteriors

- Número 81, gener 2020
Número 81, gener 2020
- Número 80, octubre 2019
Número 80, octubre 2019
- Número 79, juliol-setembre 2019
Número 79, juliol-setembre 2019
- Número 78, juny 2019
Número 78, juny 2019

Marta Casals

Vetllant pel mestre Pau Casals

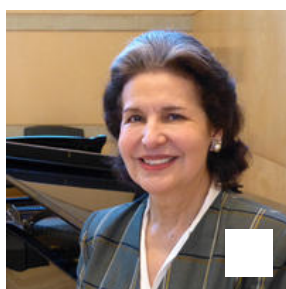

Posa't en contacte

L'entrevista

Altres publicacions

0

Marta Casals, nascuda a Puerto Rico el novembre de 1936, ha dedicat tota la seva vida a la música. Va iniciar els seus estudis de música amb el professor Rafael Figueroa i poc després va seguir els estudis de violoncel al Mannes College of Music de Nova York, sota la direcció del professor Lieff Rosanoff. L'any 1952 va conèixer Pau Casals, amb qui es va casar el 1957 a Puerto Rico. Al seu costat va crear els Festivals Casals, l'Orquestra Simfònica i el Conservatori de Puerto Rico. Ha estat presidenta del Festival Casals i directora artística del John F. Kennedy Center for the Performing Arts a Washington DC entre 1980 i 1990, i presidenta de l'Escola de Música de Manhattan de Nova York del 1992 al 2005.

Actualment és la vice-presidenta de la Fundació Pau Casals, des d'on lluita perquè el llegat i l'esperit del mestre es mantingui viu a Catalunya i a fora de Catalunya. Forma part dels consells directius de l'Escola de Música i Festival de Marlboro (Vermont, USA) i de la Manhattan School of Music de Nova York. A més, és presidenta honorària del Festival de Violoncel de Licstal (Suïssa) i presidenta honorària i membre del consell artístic del Festival i Acadèmia Internacional de Música de Cambra de Kronberg (Alemanya). El 2001 va rebre la Creu de Sant Jordi.

Fa unes setmanes, Marta Casals va compartir uns dies de trobada i feina amb un grup d'estudiants de cant, becats per la Fundació Victoria de los Ángeles, amb l'objectiu de desenvolupar un projecte discogràfic sobre les cançons que va compondre Pau Casals, i que va mantenir en una posició secundària dins el conjunt de la seva obra.

Quin és el motiu de la seva estada a l'ESMUC?

Una vegada a l'any vinc a Catalunya. En aquesta ocasió, he estat convidada per la Fundació Victoria de los Ángeles per treballar sobre un nou projecte relacionat amb el mestre. M'encarrego del llegat de Pau Casals, recollint material, reordenant-lo i vetllant per la seva imatge. La Fundació ara treballa en un disc sobre les obres de cant que va escriure el mestre. És un projecte molt interessant perquè ell no volia que es publicuessin aquestes peces. No volia que les seves cançons es jutgessin per la seva personalitat de violoncel·lista. Em van enviar el projecte preliminar del disc i em va semblar una idea meravellosa, molt bonica. Com jo he tingut la sort d'haver escoltat aquestes cançons, des de la Fundació volien que pogués aportar aquest esperit, aquest valor afegit. Els estudiants han fet una feina molt bona, han treballat amb molt d'entusiasme, són autèntics professionals. La meva missió ha estat donar-los a conèixer les idees del mestre, traslladar-los el seu esperit. He tractat de donar tot el que el mestre volia per a les seves cançons.

Els joves entenen el seu esperit?

De seguida. No és la manera que canten cada dia, però han agafat el seu sentit a la primera. Es nota que han posat molt de si mateixos. Per a mi és un deure poder treballar amb ells i traslladar-los tota la informació que sigui possible sobre el mestre.

El llegat de Pau Casals continua vigent?

El llegat de Pau Casals és plenament actual perquè són composicions extraordinàries i gairebé universals. Sobre el mestre, sobre la manera de fer música, tothom ha dit la seva. S'han apropiat a ell des d'estils molt diferents, amb diferents interpretacions. Els temps i les tecnologies canvien, però aquella puresa de l'expressió musical que Pau Casals tenia continua sent única. Hi ha molta música, i molt bona, però la seva és pràcticament eterna. Darrerament he vist còpies de la representació que va fer d'*El pessebre* a les Nacions Unides i és extraordinari. Veus la seva manera de dirigir i et deixa parada, amb aquella dignitat. Encara trobem coses inèdites que són autèntiques joies.

Quina opinió té sobre la tasca que fa actualment l'ESMUC?

És una escola excel·lent i és un luxe poder escoltar aquests estudiants. Els alumnes tenen una molt bona preparació, amb unes idees musicals molt obertes al món. Les escoles de música han de crear bons músics, donar-los totes les oportunitats que siguin necessàries; classes, bons professors interns i visitants, classes magistrals amb grans músics... Tot allò que podem aportar a un estudiant de música és una inversió per donar sortida al talent i la cultura d'un país. Hem de formar bons músics, rigorosos, responsables, per caminar cap a l'excel·lència i poder mantenir-la. Això és tota una responsabilitat.

Contingut Actual

Número 14, gener 2013

Destacats

- A dues veus
- La música té la paraula
- L'entrevista
- Article

- La JAM torna a l'Esmuc

- La música té la paraula

Contingut Anterior

- Número 13, desembre 2012
- Número 11, octubre 2012
- Número 10, juliol-setembre 2012
- Número 9, juny 2012

Números anteriors

- Número 81, gener 2020
Número 81, gener 2020
- Número 80, octubre 2019
Número 80, octubre 2019
- Número 79, juliol-setembre 2019
Número 79, juliol-setembre 2019
- Número 78, juny 2019
Número 78, juny 2019

Catalunya ha tingut grans músics, de reconeixement internacional, i heu de continuar per aquest camí, ajudant les noves fornades a estudiar, a créixer, amb les eines i mecanismes necessaris per competir al món. Ells donaran tot el que tenen i absorbiran tot allò que sigui positiu.

• Número 77, maig 2019
Número 77, maig 2019

**Veure tots els números de
L'ESMUC digital**

L'estudiant de música, ha canviat molt en tots aquests anys?

És una carrera molt difícil. Quan els estudiants decideixen ser músics saben que s'han compromès, han de treballar molt per no quedar-se endarrere. Necessiten una dedicació intensa i exclusiva. Això no ha canviat amb el pas dels anys. És un món molt competitiu. Has d'estar segur del teu camí i només pots estar segur del teu camí quan estudies i et prepares molt. Avui, un músic ha de conèixer altres estils. Ha d'obrir la seva ment i utilitzar allò que li interessi per la seva música, després ja trobarà la seva pròpia personalitat artística. El més important és que tothom que vingui a una escola de música estimi la música, i l'estimi per sempre.

És una persona molt activa i segur que actualment està treballant en diferents projectes.

Actualment estic treballant amb la Biblioteca del Congrés dels Estats Units, en un estudi per identificar obres d'autors americans i preservar-les. A més, els assessoro en temes relacionats amb l'ensenyament musical. Aquesta és la biblioteca més gran del món, és increïble tot el material que tenen, partitures, concerts, etc. Disposen d'un fons molt important d'obres de compositors americans que no s'han tocat mai. Potser una idea seria apropar aquestes obres a les escoles de música, per així poder donar-les a conèixer i fer que les escoles tinguin material molt bo per a la seva activitat docent. Hi ha una col·lecció molt gran d'òperes, de simfonies que es coneixien a l'època però que no han tingut difusió posterior.

Comentaris (0)

+ Afegir un comentari